

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové ve věci žalobce: **VELPA plus s.r.o.**, se sídlem Mutěnice, Pelcova 765, IČ: 255 27 355, zast. Ing. Ivo Šulcem, daňovým poradcem, se sídlem Praha 9, Na Harfě 935/5c, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 13.2.2009 č.j.: 1010/09-1701-21

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Celního ředitelství Praha, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o zajištění zboží Celního úřadu Praha 1 ze dne 27.11.2008 č.j. 21661/08-176100-024.

V odůvodnění celní ředitelství uvedlo, že Celní úřad Praha 1 ve dnech 18.11.2008 a 19.11.2008 provedl v souladu s ust. § 15 zákona č. 337/1992 Sb. místní šetření ve skladech daňového subjektu nacházejících se na adresách Mutěnice, Brněnská 873, okres Hodonín, Mutěnice, Pod Búdama 338, okres Hodonín, Velká nad Veličkou 883, okres Hodonín a Prušánky 132, okres Hodonín. Při místním šetření bylo zjištěno, že daňový subjekt (žalobce) ve skladech Mutěnice, Pod Búdama 338, Mutěnice, Brněnská 873 a Velká nad Veličkou 883 skladuje vybrané výrobky podléhající spotřební dani v celkovém množství 4.511 litrů červeného a bílého vína a 362.719,071 litrů ethanolu v nádržích, nádobách a výrobcích. Dne

8.10.2008 vydalo Celní ředitelství Praha rozhodnutí o odnětí povolení žalobce k provozování těchto daňových skladů, která byla žalobci doručena dne 21.10.2008. Odnětím povolení se výrobky dostaly do volného daňového oběhu. V předmětných rozhodnutích bylo v části poučení uvedeno, že dle § 20 odst. 22 zákona č. 353/2003 Sb. byl žalobce povinen provést inventarizaci a nejpozději následující pracovní den předložit daňové přiznání a zaplatit daň. To však žalobce neučinil, a proto se dne 26.11.2008 do skladu na adrese Mutěnice, Brněnská 873 dostavili pracovníci Celního úřadu Praha 1 za účelem prokázání zdanění vybraných výrobků zjištěných při místních šetřeních ve dnech 18.11.2008 a 19.11.2008. Ve skladu byl zastížen pouze Ing. P. K., obchodní ředitel žalobce, který byl za žalobce zplnomocněn k provedení inventarizace zásob vybraných výrobků ve dnech 18.11.2008 a 19.11.2008. Ing. K. pracovníkům celního úřadu sdělil, že není schopen předložit dokumenty prokazující zdanění předmětných výrobků. Pracovníci Celního úřadu Praha 1 tedy v souladu s ust. § 42 odst. 4 zákona č. 353/2003 Sb. ústně oznámili Ing. K. zajištění předmětných vybraných výrobků a současně vyhotovili protokoly o zajištění vybraných výrobků č.j. 20913/08-176100-024-Z (Mutěnice, Brněnská 873), č.j. 20914/08-176100-024-Z (Mutěnice, Pod Búdama 338) a č.j. 20916/08-176100-024-Z (Velká nad Veličkou 883). Tyto protokoly byly předány Ing. P. K. Vzhledem k tomu, že bylo v předmětných skladech zjištěno skladování vybraných výrobků ve větším množství (§ 4 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb.), aniž by žalobce byl schopen prokázat zdanění těchto vybraných výrobků v souladu s § 5 zákona č. 353/2003 Sb. nebo jejich oprávněný nákup bez daně, vydal Celní úřad Praha 1 dne 27.11.2008 rozhodnutí o zajištění zboží č.j. 21661/08-176100-024.

Dále se pak celní ředitelství v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádalo s námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Mimo jiné konstatovalo, že v ust. § 4 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. je uvedeno, že místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak v tomto nebo zvláštním zákoně, se řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice. Místní šetření je pak upraveno v ust. § 15 odst. 1 až 8 zákona č. 337/1992 Sb., kde je stanoveno, že správce daně je oprávněn v souvislosti s daňovým řízením provádět místní šetření jak u subjektu daně, tak i u jiných osob. K provedení místního šetření je pracovník daně povinen se prokázat služebním průkazem pracovníka správce daně, přičemž správci daně je umožněno vstupovat do každé provozní budovy, místnosti, místa, včetně dopravních prostředků, přepravních obalů. Z obsahu § 15 zákona č. 337/1992 Sb. podle celního ředitelství je zřejmé, že cílem místního šetření je získání předběžných informací o daňových subjektech, jež by bylo možné využít v daňovém řízení. Podle odvolacího orgánu celní úřad neporušil ustanovení o místní příslušnosti, neboť daňový subjekt (žalobce) má sídlo v územním obvodu celního úřadu a současně celní úřad neprovedl úkony, které by byly v rozporu s provedeným místním šetřením, tzn. klást i otázky daňovému subjektu. Při místním šetření pracovníci celního úřadu Ing. K. nevyzvali k prokázání zdanění výrobků skladovaných ve skladech, ale vyzvali jej až dne 26.11.2008, kdy provedli kontrolu ve skladech za účelem zjištění, jestli vybrané výrobky jsou řádně zdaněny, neboť v době kontroly neměl již daňový subjekt (žalobce) povolení k provozování daňového skladu. Oprávnění celního úřadu bylo podle odvolacího orgánu v souladu s ust. § 42 zákona č. 353/2003 Sb. Odvolací orgán neshledal důvodnou ani námitku, že Ing. K. neměl oprávnění jednat za kontrolovanou osobu, ani námitku žalobce, že správce daně nepřipustil možnost, že předmětné výrobky mohly být také uskladněny v jiném režimu a neumožnil ani daňovému subjektu vyjádřit se, v jakém režimu jsou tyto předmětné výrobky skladovány. Odvolací orgán také mimo jiné uvedl, že povolení k provozování daňového skladu bylo odejmuto, nemělo kontrolované zboží-vybrané výrobky ve skladech postavení zboží v podmíněném osvobození a muselo být zdaněno a kontrolní orgán tedy správně zboží zajistil, neboť kontrolovaná osoba neprokázala zdanění vybraných výrobků.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně dovodil za pomoci ust. § 15 zákona č. 337/1992 Sb., že lze provádět místní šetření kdekoliv, tedy bez ohledu na místní příslušnost a tedy podle žalobce žalovaný - Celní ředitelství Praha nesprávně pokládá provedení místního šetření správcem daně, které bylo provedené pracovníky Celního úřadu Praha 1 v okrese Hodonín mimo meze stanovené zákonem za správné a v souladu se zákonem. Žalobce má za to, že předmětná místní šetření nebyla provedena v souladu se základními zásadami daňového řízení, zejména s ust. § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. a s ústavní zásadou obecně povolovací, viz čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle které lze státní moc uplatňovat pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Žalobce je pak toho názoru, že byla překročena pravomoc veřejného činitele v případě pracovníků Celního úřadu Praha 1.

Žalobce rovněž namítal, že institut ústní výzvy (Ing. K. byl správcem daně ústně vyzván k prokázání zdanění výrobků skladovaných ve skladech při místních šetřeních) není ani v zákoně č. 337/1992 Sb. ani v zákoně č. 353/2003 Sb. vůbec upraven. Podle žalobce pak správce daně neprokázal, že udělená výzva měla jako rozhodnutí správné náležitosti podle ust. § 32 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. Tyto předepsané náležitosti neobsahuje podle žalobce ani protokol o zajištění zboží tak, aby splňoval institut rozhodnutí. Podle žalobce správce daně neprokázal ani v souladu s ust. § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. doručení této výzvy daňovému subjektu.

Žalobce také namítal, že předmětná jednání vedoucí k vystavení protokolů o zajištění vybraných výrobků ze dne 26.11.2008 v Mutěnicích byla vedena v rozporu se zákonem s neoprávněnou osobou, která neměla zmocnění jednat za kontrolovanou osobu a na místě, ke kterému není správce místně příslušný.

Žalobce má rovněž za to, že předmětné výrobky jsou uskladňovány v režimu podmíněného osvobození od daně a tudíž u nich nevznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, neboť povolení k provozování daňových skladů nebyla daňovému subjektu odňata v souladu s ust. § 20 odst. 19 zákona č. 353/2003 Sb.

Ve vyjádření k žalobě Celní ředitelství Praha reagovalo na námítky žalobce s tím, že Celní úřad Praha 1 oprávněně požadoval na žalobci prokázání zdanění vybraných výrobků. Navrhl žalobu zamítnout.

Při ústním jednání konaném dne 29.11.2012 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pak nachází protokol Celního úřadu Praha 1 o místním šetření dle § 15 zákona č. 337/1992 Sb. ze dne 19.11.2008 č.j. 20913/08176100-024-MŠ vč. příloh a plné moci; protokoly Celního úřadu Praha 1 o místním šetření dle § 15 zákona č. 337/1992 b. ze dne 18.11.2008 č.j. 20914/08-1761000-024-MŠ a č.j. 20913/08-176100-024-MŠ; protokoly Celního úřadu o zajištění vybraných výrobků dle § 42 odst. 4 zákona č. 353/2003 Sb. ze dne 26.11.2008 č.j. 20913/08-176100-024-Z, č.j. 20914/08-176100-024-Z a č.j. 20916/08-176100-024-Z; rozhodnutí Celního úřadu Praha 1 o zajištění zboží ze dne 27.11.2008 č.j. 216661/08-176100-024 vč. příloh č. 1-4, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2009 č.j. 1010/09-1701-21 a v neposlední řadě i rozhodnutí Celního ředitelství Praha o odnětí povolení k provozování daňového skladu ze dne 8.10.2008 č.j. 21889-4/08-170100-23-V, č.j. 21889-2/08-170100-23-III a č.j. 21889/08-170100-23-I.

Městský soud v Praze o podané žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 29.11.2012, č.j. 8 Ca 131/2009-51 a to tak, že žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6.8.2013, č.j. 8 Afs 1/2013-40 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.11.2012, č.j. 8 Ca 131/2009-51 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při ústním jednání konaném dne 9.12.2014 setrvali účastníci řízení na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§110 odst. 4 s.ř.s.) dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku, v jeho odůvodnění, shledal námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti ve vztahu k otázce územní působnosti správce daně, již se městský soud dle žalobce ve svém rozsudku vůbec nezabýval, za důvodnou. Ostatním dílčím námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu však již Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Podle § 4 odst. 13 zákona č. 337/1997 Sb. každý správce daně je v obvodu své územní působnosti příslušný k provedení místního šetření podle § 15, a to i bez delegace.

Podle § 41 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb. kterýkoliv celní úřad nebo celní ředitelství jsou oprávněny vstupovat do každé provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky. Celní úřad nebo celní ředitelství jsou také oprávněny vstupovat do prostor, o kterých je známo nebo se dá důvodně předpokládat, že se v nich vybrané výrobky vyrábějí, zpracovávají nebo skladují. Toto právo mají také, jde-li o byt, který je užíván pro účely podnikání.

Pokud jde tedy o námitku žalobce, že místní šetření byla provedena celním orgánem mimo jeho územní působnost, s přihlédnutím k závěrům, které vyjádřil Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku, je tedy ve věci zřejmé, že Celnímu úřadu Praha 1 nespadlo do jeho územní působnosti provádět místní šetření ve smyslu obecních předpisů o správě daní a poplatků, tedy dle ust. § 4 odst. 13 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, když místa, kde existovaly celní sklady, byla mimo jeho územní působnost. V úvahu pak přicházelo použití ust. § 41 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, které svěřuje každému celnímu úřadu nebo celnímu ředitelství pravomoc vstupovat do každé provozní budovy, kde se jakkoliv nakládá s vybranými výrobky. Nicméně v této věci i Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tato norma svěřuje kterémukoliv celnímu úřadu nebo celnímu ředitelství pravomoc vstupovat, nikoliv provádět místní šetření a v podstatě žádný jiný předpis, který by svěřoval tedy celnímu úřadu pravomoc provést místní šetření mimo obvod jeho územní působnosti, jaksi nalezen nebyl. Za tohoto stavu věci tedy nezbylo Městskému soudu v Praze než konstatovat, že předmětná místní šetření byla provedena

nesprávně, byla provedena v rozporu s předpisy, které upravují, tedy ani ne tak místní příslušnost, jako územní působnost, a v tomto smyslu žalobní námitka by byla důvodná. Nicméně, jak je zřejmé z rozsudků, na které Nejvyšší správní soud poukázal (2 Afs 159/2006, 9 As 72/2008), sama skutečnost, že tedy v postupu správního orgánu dojde k vadě, kterou lze kvalifikovat jako porušení ustanovení o řízení, příp. podstatné porušení ustanovení o řízení, a Městský soud v Praze má tedy za to, že výkon této pravomoci mimo obvod územní působnosti je podstatným porušením ustanovení o řízení, sama tato skutečnost pak však není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, pokud není prokázáno, že mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud tedy musel zkoumat, zda tedy skutečnost, že místní šetření provedl Celní úřad Praha I a nikoliv celní úřad příslušný podle místa celního skladu, zda to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Otázka tedy zní, zda by napadené rozhodnutí vypadalo jinak, pokud by místní šetření provedl jiný územně příslušný celní úřad. Povinnost tvrzení, resp. důkazní povinnost v tomto smyslu byla na žalobci a bylo na něm, aby tedy tvrdil, že právě tato procesní vada, kterou Celní úřad Praha I zatížil svůj postup, měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudu však nezbývá než konstatovat, že v samotné žalobě žalobce vlastně takovou skutečnost otevřeně netvrdí, namítá sice, že postup celního úřadu byl nesprávný, protože byl proveden nepřislušným celním úřadem a poukazuje na čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle něhož lze státní moc uplatňovat jenom v případech a v mezích, které stanoví zákon. V tomto smyslu by tedy soud se žalobcem souhlasil, že se jedná o podstatnou vadu řízení, nicméně však není zřejmé, jak nebo jakým mechanismem by tato procesní vada měla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zde je třeba zdůraznit, že soud tedy vycházel ze žalobní námitky tak, jak byla koncipována v podané žalobě, tedy v žalobě ze dne 14.5.2009 a nemohl tedy přihlížet k argumentaci, která byla případně ze stany žalobce uplatněna později. Soud tedy uzavřel své úvahy s tím, že ani v žalobě ani v jiných písemnostech, které tvoří obsah soudního, event. správního spisu, nelze zjistit nic, na základě čeho by tedy bylo možno učinit závěr, že skutečnost, že místní šetření provedl celní úřad mimo svou územní působnost, měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žádnou takovou skutečnost žalobce netvrdil a soud ji ani jinak neshledal.

Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého rozsudku ze dne 6.8.2013 č.j. 2 Afs 1/2013-40 uvedl, že městský soud se má vypořádat se všemi žalobními námitkami, a proto soud opětovně k námitkám žalobce uvádí, že místní příslušnost Celního úřadu Praha I vyplývala z ust. § 4 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., z něhož je zřejmé, že tato místní příslušnost se řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice. Vzhledem k tomu, že žalobce společnost VELPA plus s.r.o. sídlila v době správního (daňového) řízení na adrese v Praze 1 (U Železné lávky 568/10), pak není o místní příslušnosti Celního úřadu Praha I pochyb. Žádný důvod k tomu, aby byla nějakým způsobem určena jiná místní příslušnost, nebyl v řízení shledán.

Další námitka směřovala proti ústní výzvě, kdy správce daně vyzval ústně Ing. P. K., který byl zastížen ve skladu k prokázání zdanění výrobků skladovaných ve skladech, byť toto podle žalobce ani zákon o spotřebních daních (zákon č. 353/2003 Sb.), ani zákon o správě daní a poplatků (zákon č. 337/1992 Sb.) nepřipouští.

Soud zde dospěl k závěru, že je sice pravda, že institut ústní výzvy, jako nějakého formalizovaného pokynu adresovaného daňovému subjektu, skutečně zákon o spotřebních daních (zákon č. 353/2003 Sb.) a ani zákon o správě daní a poplatků (zákon č. 337/1992 Sb.) nestanoví. Nicméně však pokud se v zákoně o správě daní a poplatků (zákon č. 337/1992 Sb.) používá výraz výzva, jedná se tedy o institut (např. ve smyslu ust. § 43), kde je vymezeno, jak má tato výzva vypadat, jaké má formální a obsahové náležitosti. Z povahy předmětné věci je však zřejmé, že o takovou výzvu se v projednávané věci nejednalo. Zde byl Ing. P. K. jako

jediná osoba, která na místě v nějaké míře mohla reprezentovat žalobce, tedy právnickou osobu-společnost VELPA plus s.r.o. Proto byl tedy vyzván, nikoliv však v tom úzce specifickém významu ve smyslu zákona o správě daní a poplatků (zákon č. 337/1992 Sb.), ale v obecném významu tohoto slova, aby, je-li to možné, doložil nebo předložil doklady o tom, že předmětné vybrané výrobky jsou zdaněny. Podstatné pak v dané věci bylo to, co následovalo, tedy ono zajištění vybraných výrobků. To pak nebyl následek toho, že by takto formulované nebo takto adresované výzvě nebylo vyhověno, příslušný následek přišel v důsledku skutečnosti, že předmětné vybrané výrobky zdaněny nebyly. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Pokud pak šlo o problematiku kontrolované osoby a otázku toho, s kým byly sepsány protokoly o zajištění vybraných výrobků, tady je na místě se ztotožnit s argumentací a stanoviskem žalovaného Celního ředitelství Praha, že v projednávané věci nebylo podstatné, kdo konkrétně byl přítomen za kontrolovanou osobu a jestli to byl Ing. P. K. a zda měl oprávnění jednat za žalobce. Podstatné je, že k provedení takové kontroly, místního šetření a k provedení předmětných opatření byl Celní úřad Praha 1 oprávněn a je tedy zcela lhostejné, kdo na místě byl přítomen úkonům správního orgánu. Tedy jinak řečeno, i kdyby tam nebyl nikdo přítomen, stejně by to celní úřad nezbavovalo pravomoci předmětné úkony provést.

Žalobce také namítal, že správce daně požadoval prokázat zdanění výrobků skladovaných ve skladech, ačkoli věděl ze své činnosti, v jakém režimu uskladnění se předmětné vybrané výrobky nacházejí. Zde soud konstatuje, že žalobce sice původně disponoval povoleními k provozování předmětných daňových skladů, nicméně rozhodnutími žalovaného ze dne 8.10.2008 mu byla tato povolení k provozování daňových skladů odňata, přičemž rozhodnutí o odnětí povolení k provozování daňového skladu byla žalobci doručena dne 21.10.2008, tedy přibližně měsíc předtím, než byla provedena předmětná místní šetření (18. a 19.11.2008) a teprve pak následně došlo k zajištění vybraných výrobků. K těmto úkonům ze strany Celního úřadu Praha 1 tedy došlo v době, kdy žalobce již nebyl držitelem povolení k provozování předmětných daňových skladů, což je zřejmé, jak výše uvedeno, z toho, že mu byla doručena rozhodnutí o odnětí povolení k provozování daňového skladu a podané odvolání neměla odkladný účinek. A i když žalobce uplatnil opravný prostředek, tato rozhodnutí byla vykonatelná a jejich účinky na věc plně dopadly. To je také ten nejpodstatnější aspekt v celé věci, protože pokud by žalobci nebyla předmětná povolení k provozování daňového skladu odňata, pokud by je stále měl, tak by celá záležitost ze strany Celního úřadu Praha 1 vůbec nemohla proběhnout. Nicméně tento základní právní předpoklad splněn byl.

Žalobce rovněž argumentoval fyzickým držením listin o povolení k provozování daňových skladů. Na tomto místě je třeba se žalobcem nesouhlasit v tom, že k tomuto odnětí nedošlo tím, že byla pouze vydána rozhodnutí o odnětí povolení k provozování daňového skladu, ale že fyzicky předmětná povolení má stále k dispozici. Osmý senát se pak ztotožnil s tím, jak se k věci vyjádřil šestý senát zdejšího soudu ve svém rozsudku sp. zn. 6 Ca 169/2009 ze dne 12.4.2011, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 1.4.2009 č.j. 483-2/2009-900000/30, č.j. 483-3/2009-900000/30, č.j. 483-4/2009-900000/30 a č.j. 483-5/2009-900000/30, jimiž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8.10.2008 o odejmutí povolení k provozování daňového skladu na adresách Velká nad Veličkou 883, Mutěnice, Pod Búdama 338, Prušánky 132 a Mutěnice, Brněnská 873.

Povolení k provozování daňového skladu je institut, který daňovému subjektu přiznává určitá práva a stanoví mu určité povinnosti. V takové záležitosti vždy musí být

rozhodnuto ve smyslu zákona o správě daní a poplatků příp. ve smyslu zákonů speciálních. Z povahy věci pak nutně vyplývá, že mají-li být tato práva přiznaná takovým rozhodnutím odňata, pak nelze opět jinak, než zase rozhodnutím, jiný postup by byl zcela v rozporu s principy právní jistoty a s principy právního státu obecně. To tedy znamená, že o odnětí povolení provozování daňového skladu muselo být rozhodnuto formou rozhodnutí (rozhodnutími), což se v daném případě stalo a právní mocí resp. vykonatelností těchto rozhodnutí předmětná povolení zanikla. Na tom pak nic nemění ani skutečnost, že listiny, které o tomto povolení pojednávají, stále fyzicky existují a stále je má v držení žalobce. Podstatný je právní stav, tedy kdy předmětná povolení ve smyslu institutu už přestala existovat.

Městský soud v Praze konstatuje, že správní orgány se ve správním řízení zabývaly vším, co vyšlo najevo a řádně se vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí.

Za tohoto stavu věci pak ovšem nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou, když soud i tu jedinou žalobní námitku, na základě které byl jeho předchozí rozsudek zrušen, neshledal odůvodněnou.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly v daném případě v souladu se zákonem a tudíž žádná z námitek žalobce není důvodná. Soud proto rozhodl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. o zamítnutí podané žaloby.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. prosince 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová